

مردم اندونزی و این ارتش غیر ملی!

روزی ژنرال سودیرمان نخستین فرمانده ارتش اندونزی در سال ۱۹۴۷ می‌گفت: «دولت ممکن است هر روز تغییر کند ولی ارتش سر جای خود باقی است.» امروز این نظریه کاملاً اشتباه از آب درآمده است. در مدت ۵ دهه، حکومت در اندونزی تنها یک بار تغییر کرد. و آن زمانی بود که پرزیدنت سوکارنو مؤسس جمهوری اندونزی در یک کودتا جای خود را به سوهارتو داد. سوهارتو در طول ۳۲ سال حکومت مقتدرانه خود براندونزی به کمک ارتش چنان تسلطی بر کشور داشت که هیچکس گمان نمی‌کرد در ماه مه گذشته یک شبه هر آنچه را که ظرف بیش از سه دهه رشته بود پنبه شود و به دست مردم از قدرت برکنار شود. بدیهی است آنچه که باعث شد سوهارتو به جنگ عدالت مردم و خشم آنان گرفتار نیاید ارتش او بود. پس از برکناری سوهارتو، ارتش اندونزی در یک سلسله خشونت‌های خیابانی درگیر شد که طی آن‌ها نه تنها مجبور به کشتار مردم بی‌گناه شد، بلکه بسیاری از نفرات خود را نیز در درگیری‌های خیابانی از دست داد. امروز که اندونزی در تدارک برگزاری انتخابات در هفتم ماه ژوئن است ارتش فرصتی به دست آورده سیاست‌های خشن گذشته خود را مورد تجدیدنظر قرار دهد تا شاید موفق شود برای یک بار هم که شده اعتماد عمومی را به خود جلب کند.

بسیاری از اندونزیایی‌ها معتقدند ایجاد چنین تحولی در ارتش برای ملتی که در حال گذر از شیوه‌های سنتی حکومتی گذشته به یک دموکراسی مدرن است الزامی، و برای یکپارچگی ملت حیاتی است. در گذشته خشونت‌های بی‌رحمانه ارتش در ایریان جایا و تیمور شرقی باعث شد این دو ایالت به فکر طرح مسأله

استقلال خود بیفتند. در نوامبر گذشته خشمی که علیه اقدامات خشونت‌بار ارتش در این دو ایالت به مردم دست داد موجب شد که دانشجویان اندونزیایی به پارلمان اندونزی که در آن یک نشست ویژه برگزار بود حمله‌ور شوند. نفرت و خشم دانشجویان با گشودن آتش از سوی ارتش به سوی آن‌ها به اوج خود رسید و ۱۴ نفر جان خود را از دست دادند.

اندونزیایی‌ها ارتش را بزرگترین مانع بر سر راه استقرار آرامش و ثبات در کشور خود می‌دانند و می‌گویند حتی در زمانی که ارتش درگیر خشونت‌های خیابانی نیست با اعمال غیرقانونی خود مانع پیشرفت‌های اقتصادی و توسعه سیاسی کشور می‌شود.

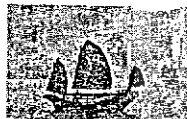
ارتش، امروز پس از یک خانه تکانی، تقریباً در اختیار گروهی از ژنرال‌های اصلاح طلب و از جمله ژنرال ویرانتو وزیر دفاع و فرمانده نیروهای مسلح قرار گرفته است، اما چنانچه این ژنرال‌ها بخواهند تحولی در ارتش به وجود آورند باید به چهار مشکل اساسی توجه کنند:

اول - ژنرال‌های اصلاح طلب نمی‌توانند بدون توجه به خطاهای گذشته ارتش و طرح

صادقانه آن برای مردم اعتماد توده‌های اندونزیایی را به خود جلب کنند. بدیهی است در این صورت ژنرال‌ها ناچارند پای بسیاری از افراد قدرتمند را در درون حکومت اندونزی به میان بکشند.

دوم - نظامیان اندونزیایی طی سال‌ها آموخته‌اند چگونه از طریق خشونت منافع خود را حفظ کنند و بسیاری از آن‌ها نه مایلند، و نه توانایی آن را دارند که یک بار هم که شده در صدد حمایت و حفاظت از مردم بی‌گناه برآیند. سوم - در دوران اقتدار سوهارتو، ارتش به

عکس هایتان را امانت دهید

نشریه گزارش از هموطنان فرهنگ پرور خود تقاضا دارد عکس‌های فبره - تاریخی - مناظر - بناهای تاریخی و ... را با ذکر مشخصات برای مدتی به این واحد امانت دهند. عکس‌های منتخب با ذکر نام فرستنده، مورد استفاده قرار خواهد گرفت و به همراه هدیه‌ای باز پس فرستاده خواهد شد. عکس‌های استفاده نشده نیز به فرستندگان مقرر آن‌ها عودت داده می‌شود.

توجه: حتماً با پست سفارشی ارسال شود.

نشانی: تهران - صندوق پستی ۵۴۶۷-۱۴۱۵۵

صورت یک امپراطوری با کسب و کاری بسیار سودآور درآمده بود که بازگرداندن آن به یک ارتش عادی و حافظ منافع مردم و کشور کاری ساده نیست.

و بالاخره چهارم - ارتش باید پای خود را از صحنه‌های سیاسی کشور عقب بکشد. ارتش اندونزی درحال حاضر دارای ۳۸ کرسی در پارلمان ۵۰۰ نفری اندونزی است.

تا این لحظه اقدامات ارتش برای رویارویی با رسوایی‌های گذشته و اعتراف به فساد و قانون شکنی تلاشی ضعیف و ناکافی بوده است، برای مثال در ششم آوریل گذشته یک دادگاه نظامی یازده تن از اعضای یک واحد نیروهای ویژه ارتش را که چندی قبل از سقوط سوهارتو اقدام به ربودن ۹ تن از فعالان سیاسی کرده بودند مجرم شناخت ولی آن‌ها را تنها به بیست تا بیست و دو ماه زندان محکوم کرد. استدلال دادگاه این بود که ربایندگان از رده‌های پایین ارتش بوده و در طراحی آدم‌ربایی نقشی نداشته‌اند. دادگاه هرگز به طراحان آدم‌ربایی اشاره‌ای نکرد، زیرا گفته می‌شود ربایندگان تحت فرماندهی ژنرال پراو و سویانتو، داماد آقای سوهارتو اقدام به آدم‌ربایی کرده بودند. سویانتو پس از سقوط سوهارتو از مقام خود برکنار شده، و گفته می‌شود در حال حاضر در خارج از کشور به سر می‌برد.

فعالان حقوق بشر ضمن محکوم کردن رأی دادگاه می‌گویند دادگاه تنها به ظاهر قضیه پرداخته است و درصدد برنیامده فرماندهان اصلی این آدم‌ربایی را شناسایی کند.

فقط نظاره گر کشتارها

گروه‌های مستقل حقوق بشر هم اکنون درحال به دست آوردن شواهدی از جنایات و شکنجه مردم به دست ماموران ارتش در ایریان جایا هستند. یک گزارش سازمان ملل حاکی است که تجاوز به بانوان یکی از روشهای معمول شکنجه در این ایالت بوده و در تیمور شرقی ارتش از گروه‌های تبهکار که با استقلال این ایالت مخالفند برای سرکوب مردم حداکثر

ارتش از زمین سوهارتو در بدهیستانها و معاملات بزرگ مالی درگیر بوده و هزینه‌های خود را از این راهها تامین می‌کرده است.

نداده، زیرا گرچه فرماندهان پلیس خود را در مقابل مقامات محلی مسؤول می‌دانند ولی همچنان به وزیر دفاع گزارش می‌دهند. بسیاری از افرادی که در صفوف پلیس به خدمت گمارده شده‌اند فاقد آموزش‌های لازم هستند و حتی صلاحیت پلیس بودن را هم ندارند. بنابراین هرگاه شورش‌های خیابانی آغاز می‌شود افراد پلیس بدون آن که قادر به کوچکترین اقدامی برای اعاده آرامش باشند جای خود را به نیروهای ارتش می‌دهند. از این گذشته تعداد افراد پلیس نسبت به جمعیت و گستردگی کشور بسیار اندک است. در کشوری با دویست میلیون جمعیت و سیزده هزار جزیره تنها دویست هزار نفر پلیس وجود دارد. تازه برای همین تعداد هم بودجه کافی اختصاص داده نشده و افراد پلیس در فقر و نارضایتی از وضع معیشتی خود بسر می‌برند.

در کشور پهناوری چون اندونزی با مرزهایی که در کرانه‌های سیزده هزار جزیره پراکنده‌اند، وظایف ارتش به عنوان نگهبان مرزها در زمان جنگ و مبارزه با قاچاقچیان و دزدان دریایی در زمان صلح وظایفی بسیار مشکل، به ویژه برای نیروی دریایی و هوایی است و بیشترین منابع مالی ارتش در این زمینه‌ها به مصرف می‌رسد. همان‌طور که گفته شد ارتش از زمان سوهارتو در بدهیستانها و معاملات بزرگ مالی درگیر بوده و از این راه هزینه‌های خود را تامین می‌کرده است. امروز چنانچه دولت بخواهد در طرح‌های ایجاد اصلاحات در ارتش این درآمدها را قطع، و ارتش را به بودجه دولتی وابسته کند ناچار است حدود دو درصد از تولید ناخالص ملی خود را به هزینه‌های ارتش تخصیص دهد. با توجه به نامردمی بودن ارتش و اقتصاد ساقط شده اندونزی ایجاد چنین اصلاحاتی در ارتش یکی از مشکلترین وظایف رئیس جمهوری آینده اندونزی خواهد بود.

مأخذ: مجله اکونومیست، دهم آوریل ۱۹۹۹

برگران از بخش ترجمه «گزارش»

استفاده را می‌کند. گرچه مقامات ارتش هر دو مورد را تکذیب می‌کنند ولی شواهد و اسنادی در اختیار گروه‌های مستقل حقوق بشر است که هیچ تردیدی در این زمینه باقی نمی‌گذارد.

تنها مواردی که ارتش در ناآرامی‌های خیابانی شرکت نمی‌کند زمانی است که گروه‌های مخالف به ویژه مسلمانان و مسیحیان به جان یکدیگر می‌افتند. در چند ماه گذشته که این درگیری‌ها شدت بی‌سابقه‌ای داشت ارتش تقریباً هیچ نقشی ایفا نکرد و تنها نظاره‌گر کشتار مردم به دست خودشان بود. در این درگیری‌ها بیش از ۲۵۰ نفر جان خود را از دست دادند.

در برنامه اصلاحات در ارتش، در اول ماه آوریل دولت اقدام به ایجاد تغییرات ساختاری در ارتش کرد و پلیس را که تا آن روز زیر فرماندهی ارتش بود از این فرماندهی جدا ساخت و درحالی که پلیس را مامور حفظ نظم و امنیت جوامع شهری کرد، نیروهای زمینی، هوایی و دریایی را موظف ساخت دفاع از مرزها را به عهده گیرند و از دخالت در مسائل شهری و سیاسی خودداری کنند.

هنوز چنین اقدامی آثار مثبت خود را بروز